

Η μοναξιά του Χριστού

/ Γνώμες

- Γράφει ο π. Δημήτριος Μπόκος

Ο Χριστός χόρτασε πέντε χιλιάδες άνδρες με πέντε άρτους και δύο ιχθύες. Αμέσως μετά το θαύμα ο Χριστός ανάγκασε τους μαθητές του να μουν στο πλοίο και να περάσουν στην απέναντι όχθη της Γαλιλαίας, για να μην παρασυρθούν από άκαιρους ενθουσιασμούς, όπως το πλήθος που έφαγε τους άρτους και ήθελε να ανακηρύξει τον Χριστό βασιλέα του. Ο ίδιος παρέμεινε πίσω, απόλυσε τους όχλους και κατόπιν ανέβηκε στο όρος να προσευχηθεί κατ' ιδίαν. Όταν έπεσε η νύχτα, βρισκόταν εκεί εντελώς μόνος (Κυριακή Θ' Ματθαίου).

Ο άνθρωπος συνήθως φοβάται τη μοναξιά, ιδίως στην ερημιά και ιδιαίτερα τη νύχτα. Τον φυσικό αυτό φόβο εκμεταλλεύεται ο διάβολος για να διώξει από την έρημο τους αναχωρητές μοναχούς. Και δεν αρκείται στη φυσική αγριάδα της νύχτας και της ερήμου (σκοτάδι, αγρίμια κ.λ.π.), αλλά δημιουργεί και επιπλέον

φόβους ο ίδιος με την ταραχώδη παρουσία του, όπως στον άγιο Αντώνιο και σε πολλούς άλλους ασκητές.

Ο άνθρωπος όμως φοβάται ίσως πολύ περισσότερο μια άλλη μοναξιά, ακόμα και μέσα στην πολυκοσμία, όταν δεν υπάρχει δικός του άνθρωπος κοντά του. Όταν κανένας δεν χτυπάει την πόρτα του, ούτε για καλημέρα. Όταν λέει: «Άνθρωπον ουκ έχω», όχι μόνο για αρρώστιες τυχόν και ανάγκες, αλλά κυρίως για ψυχική συμπαράσταση.

Αντιθέτως ο Χριστός δεν φοβόταν ούτε απέφευγε τη μοναξιά. Ήδη, αμέσως μετά τη βάπτισή του απομακρύνθηκε στην έρημο και έμεινε κατάμονος εκεί επί σαράντα μερόνυχτα, προσευχόμενος, χωρίς τροφή, συντροφιά μόνο με τα αγρίμια. «Και ην μετά των θηρίων», που κοντά του μεταμορφώνονταν σε αρνάκια (Μαρκ. 1, 13).

Μα ούτε και την άλλη μοναξιά φοβόταν ο Χριστός. Έλεγε στους μαθητές του λίγο πριν από το Πάθος του, ότι θα διασκορπισθήτε όλοι στα σπίτια σας και εμένα θα με αφήσετε μόνο. Αλλά δεν θα είμαι πραγματικά μόνος, διότι «ο Πατήρ μετ' εμού εστιν» (Ιω. 16, 32). Ο Χριστός βρισκόταν πάντα ενωμένος με τον Πατέρα του και το Άγιο Πνεύμα. Αν και ως άνθρωπος βρισκόταν κάτω, επί της γης, ταυτόχρονα ως Θεός βρισκόταν και πάνω στον ουρανό, από όπου δεν απουσίασε ποτέ, ουδ' επί στιγμήν. «Όλος ην εν τοις κάτω, και των άνω ουδόλως απήν».

Ακόμα και για όσο διάστημα ο Χριστός ήταν νεκρός, συνέβη το εξής παράδοξο: Η ανθρώπινη φύση του χωρίστηκε στα δύο. Το σώμα του έμεινε στον τάφο, η ψυχή του κατέβηκε στον Άδη. Ο Χριστός όμως ως Θεός, με τη θεϊκή του φύση, παρέμενε συνεχώς ενωμένος και με το σώμα του στον τάφο και με την ψυχή του στον Άδη. Ταυτόχρονα ως Θεός βρισκόταν στον Παράδεισο με τον ληστή, στον θρόνο του με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, αλλά και πανταχού παρών, γεμίζοντας τα πάντα με την παρουσία του.

Ποτέ δεν ήταν πραγματικά μόνος ο Χριστός, αλλά με τον Πατέρα, δείχνοντας ότι μόνο η σχέση με τον Θεό θα νικήσει και τη μοναξιά του ανθρώπου.

Μοναδική εξαίρεση και ανερμήνευτο για μας μυστήριο αποτελεί μόνο το αποκορύφωμα της οδύνης επί του Σταυρού, όπου ο Θεός Πατήρ επέτρεψε να βιώσει στο έπακρο η ανθρώπινη φύση του Χριστού το αφόρητο βάρος των αμαρτιών όλου του κόσμου, να γίνει πραγματικά για χάρη μας κατάρρα. Κάτι που έκανε τον Χριστό να ανακράξει: «Θεέ μου, Θεέ μου, ινατί με εγκατέλιπες;»

Τί βίωσε τότε ο Χριστός;

Δεν θα μπορέσουμε να το καταλάβουμε ούτε να το βιώσουμε ποτέ εμείς.